

28 DECEMBRIE
PARACLISUL
SF. CUVIOS
SIMON DE LA SIMONOS PETRAS
ATENA, 1914

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τοὺς Ἁγίους.

Τὴν Μυροφόρον τοῦ Χριστοῦ Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, καὶ
τὸν Ὁσίον καὶ θεοφόρον Πατέρα ἡμῶν Σίμωνα τὸν Μυροβλύτην.

Ἰπὸ Ἰακώβου Μοναχοῦ. (α)

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, τὸ : Κύριε εἰσάκουσον. **Εἶτα**, τὸ : Θεὸς Κύριος.

Εἰς ἦχον δ', καὶ τὰ παρόντα Τροπάρια πρὸς τὸ : Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Μυροφόρου τῆ σοφῶ νῦν προσδράμωμεν, καὶ τῆ Εἰκόνι τοῦ Ὁσίου προσπέσωμεν, πνευματικὴν γὰρ πνέουσιν ὁσμὴν μυρεψικὴν, πάθη τὰ δυσίατα, θεραπεύουσι πάντων, πνεύματα διώκουσι, καὶ παρέχουσιν ἀμφω, τὴν ἰατροειάν σώματος ψυχῆς, τοῖς προσιοῦσιν αὐτοῖς μετὰ πίστεως.

Δέξα ὅμοιον.

Τὴν ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Σωτῆρος κομίσασαν, μύρα εὐώδη Μυροφόρον τὴν πάνσοφον, Μαρίαν τὴν πανεύφημον καὶ Σίμωνα ὁμοῦ, Μονῆς τὸν δομήτορα, ὑψιβάμονος Πέτρας, ὕμνοις εὐφημήσωμεν πρὸς αὐτοὺς ἐκβοῶντες, ἀπὸ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς, ἐκδυσωποῦντες τὸν μόνον φιλόνηθρον.

Καὶ νῦν θεοτοκίον ὅμοιον.

Τῆ Θεοτόκῳ ἐκτενῶς νῦν προσδράμωμεν, ἀμαρτωλοὶ καὶ ταπεινοὶ καὶ προσπέσωμεν, ἐν μετανοίᾳ κράζοντες ἐκ βάθους ψυχῆς· Δέσποινα βοήθησον, ἐφ' ἡμῖν σπλαγχνισθεῖσα· σπεῦσον ἀπολλύμεθα, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων μὴ ἀποστρέψῃς σοὺς δούλους κενούς, σέ γὰρ καὶ μόνην ἐλπίδα κεκτήμεθα.

Ὁ Ν. φαλμός, καὶ ὁ Κανὼν Ὁῦ ἢ Ἀκροστιχίς.

Μαρίαν καὶ Σίμωνα ἐν ἡδαῖς μέλπω· ἐν δὲ τοῖς θεοτοκίοις Ἰακώβου.

Ἦχος πλ. δ'. ᾠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Μύρων σεπτῶν σου, τὴν ὁσμὴν κροτοῦντα με, Μαρία νύμφη Χριστοῦ, ἐν τῷ δε Κανόνι, τῷ φωτί σου λάμπρυνον· καὶ μύροις σου με μύρισον, ὅπως μέλψω ἀξίως, σοῦ τὰ σεπτὰ προτερήματα, καὶ τὴν τῆς ψυχῆς σου εὐγένειαν.

Απὸ βλεφάρων νυσταγμὸν Πανόσιε, ἐκτιναξάμενος, νοῦν τε καὶ καρδίαν, παθῶν ἀπεκάθηρας, καὶ ἀστραπὰς τοῦ Πνεύματος, εἰσδεξάμενος Σίμων, μύρου πηγὴν τὴν καρδίαν σου, ἔδειξας καὶ κόσμον ἐμύρισας.

(α) Ὁ παρὼν παρακλητικὸς Κανὼν ὡς καὶ ὁ ἐφεξῆς τοῦ Ἁγ. Σίμωνος ψάλλονται κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἐναλλάξ· ὁ μὲν παρὼν, εἰς τοὺς ἦχους α' γ' πλ. α' καὶ βάρυν, ὁ δὲ τοῦ Ἁγ. Σίμωνος εἰς τοὺς ἦχους β' δ' πλ. β' καὶ πλ. δ'.

Ρῶσιν βραβεύει, ἢ σορὸς ἢ πάντιμος, σεπτοῦ λειψάνου σου, Μαγδαληνῆ πᾶσιν, ὁ δὲ τάφος Ἄγιε, σοῦ Σίμων ἀξιάγαστε, μύρα βλύζει πλουσίως, καὶ θεραπεύει νοσήματα, πάντων τῶν πιστῶς προστρεχόντων σοι.

Θεοτοκίον

Ικετηρίαν Θεομητορ ποίησον, τῷ ἐκ λαγόνων σου, σάρκα προσλαβόντι, ὑπὲρ ποιμνης ταύτης σου, συμπρεσβευτάς σου ἔχουσα, τὴν συνώνυμον Κόρην, καὶ τὸν πανόσιον Σίμονα, καὶ δεινῶν τοὺς δούλους σου λύτρωσαι.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ινα τί ὀφθαλμοί σου, Μαγδαληνῆ ἐνδοξε, οὕτως ὠραιώθησαν; ὅτι Χριστὸν ἐώρακας, μύρα κομίσασα, λίαν πρωτὶ ἐν τῷ τάφῳ, τοῦ μυρίσαι σπεύδουσα τοῦτον πανεύφημε.

Αληθῶς ὑπερβαίνει, σοῦ ἡ ὁσμὴ Ὅσιε, μύρων ἀρωμάτων ἀπάντων καθώσπερ γέγραπται, Σίμων τρισόλβιε, διὸ ὁδμῆς σου τῶν μύρων, ὀπίσω δραμούμεθα χάριν λαμβάνοντες.

Νάρδου μύρα Μαρία, μυρεψικά πέμπει σου, χεὶρ ἢ χαριτόβρυτος ὄντως πάντας εὐφραίνοντα, σοῦ δὲ ὁ πάντιμος, τάφος Πανόσιε Σίμων, ἰατρεῖον δείκνυται τοῖς προσιούσι πιστῶς.

Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Κόρη, ὀλολαμπῆς Ἄνασσα, σὺν τῇ Μυροφόρῳ δυσώπει τὸν υπεράγαθον, νόσων καὶ θλίψεων, καὶ πάσης ἄλλης ἀνάγκης, λυτρωθῆναι ἅπαντας τοὺς ἀνυμνοῦντας σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Δυὰς Ἄγία σοὺς δούλους, Μυροφόρε Χριστοῦ Μαρία καὶ Σίμων Πανόσιε, καὶ ῥύσασθε βλάβης ἀντικειμένου.

Επίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἰτησις μεθ' ἣν τὸ κάθισμα· ἤχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Πρεσβείας ὑμῶν ὡς ὄπλον ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες ἀεὶ οἱ πίστει κα ταφεύγοντες, τῇ σκέπῃ ὑμῶν ἐκτενῶς κραυγάζοντες· Μυροφόρε σὺν τῷ Μυροβλύτῃ σπεύσατε, καὶ ἐκ κινδύνων ῥύσασθε ἡμᾶς τὸν πάντων Δεσπότην ἰλεουμένοι.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Κύριον σύ, Μαγδαληνῆ τὸν θεάνθρωπον, ἐπεκάλεις, ὅτε ἐν τῷ μνήματι, ὡς κηπουρὸν ἠρώτας αὐτόν, γλυκυτάτῃ θέρμῃ, φωτίζοντά σου διάνοιαν· ὄν αἰτῆσαι Μαρία, τοὺς τιμῶντας σε σῶσαι, ἐκ παντοίων κινδύνων καὶ θλίψεων.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

93

Ανω τὴν σὴν ἀναπετάσας διάνοιαν, ἐπτερώθης πρὸς τὸν θεῖον ἔρωτα, καὶ δι' ἀστέρος ὁδηγηθεῖς, ἤγειρας ἐκ βάθρων, Μονὴν τῆς Πέτρας ἀρίζηλον, ὦ Σίμων Μυροβλύτα, ἣν πρεσβείαις σου φρούρει, ἐκ δεινῶν συμπτωμάτων ἀπήμονα.

Ιδε τερπνὴ, Δυάς Μονῆς ἡ περιδοξός, μυριπνόις ὀδμαῖς κατοσφραίνουσα τῶν φοιτητῶν σῶμα καὶ ψυχὴν· δεῦτε συνελθόντες, Μαρίαν ἄμα καὶ Σίμονα, τιμήσωμεν ἐν ὕμνοις, ὡς φρουρούς καὶ προστάτας, καὶ ἀγρύπνους Μονῆς ἡμῶν φύλακας.

Θεστοκίον.

Κύριον σύ, ὡς τετοκυῖα πανάχραντε, ἐκδυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἅπαντας ἐκ περιστάσεων χαλεπῶν, καὶ δεινῶν κινδύνων, τοὺς καλουμένους σὸν ὄνομα, καὶ γὰρ ἰσχύεις πάντα, εἴπερ θέλεις Παρθένε, διὸ σῶζοις ἡμᾶς κινδυνεύοντας.

ᾠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Σίμονα Μυροβλύτην, καὶ σεπτὴν Μυροφόρον Μαρίαν ἄσμασι, τιμήσωμεν ἐνθέοις, ὡς προστάτας ἡμῶν χρηματίζοντας, καὶ φρουρούς ἀγρύπνους, Μονῆς ἡμῶν τῆς ἀρίζηλου, τιμωμένης αὐτῶν ἐπ' ὀνόμασιν.

Ιδοὺ μύρα προχέει, ἡ σορός τῆς χειρός σου Μαρία πάνσεμνε, ὁ δὲ θεῖος τάφος, σοφὲ Σίμων σοῦ βρῦει ἰάματα, καὶ ἀποδιώκει, παθῶν ἐσμὸν τῶν προσιόντων· διὸ πόθω ὑμᾶς νῦν γεραίρομεν.

Μύρα βρῦει ὡς κρήνη, θήκη τῶν λειψάνων σου Μαρία πάνσεμνε, ἐξ ὧν νῦν παράσχου, τοῖς αὐτοῖς προσιοῦσιν ἐκ πίστεως, καὶ προσπτυσσομένοις, καὶ μετὰ Σίμωνος δυσώπει, τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Θεστοκίον.

Ως τεκοῦσα Παρθένε, τὸν τῶν ὄλων Δεσπότην τοῦτον ἰκέτευε, πάντα ἡμᾶς σῶσαι, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων, σὺ γὰρ μόνη πέλεις, πιστῶν ἀπάντων προστασία, καὶ τοῦ Ὄρους τοῦ Ἄθω διάσωσμα.

ᾠδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Νός μου, τὸν σκοτασμὸν ἀπέλασον, ὦ Μαρία Μυροφόρε θεόφρον, καὶ τῶν παθῶν, δίωξον τὴν ὁμίχλην, καὶ εὐωδίας με μύρων σου πλήρωσον, καὶ ῥῦσαί με τῆς τῶν παθῶν, δυσωδίας εὐχαῖς σου πρὸς Κύριον.

Αγίως σου διανύσας Ὅσιε, τὸν ἰσάγγελον καὶ ἐνθεον βίον, ἐπὶ τῆς γῆς, συναυλίζη ἀγγέλοις, καὶ νοσημάτων ἐλαύνεις κατήφειαν, καὶ μύρων σου τὰς ἐκπνοάς, ἀντιπέμψεις τοῖς πόθω ὑμνοῦσί σε.

Εδόθη σοι, τῶν θαυμάτων ἡ χάρις, καὶ ἰάσεων ἡ δύναμις Σίμων, ἄθραυστον γάρ, τὸν πεσόντα ἀφ' ὕψους, καὶ ζῶντα μάκαρ διάκονον ἔσωσας· βασίλισσαν δὲ χαλεποῦ, δαιμονίου εὐχαῖς σου διέσωσας.

Θεοτοκίον.

Βασίλισσαν ὁ Δαβὶδ σε πάναγνε, προηγόρευσε τεκοῦσαν τὸν Λόγον, δημιουργόν, βασιλέα καὶ κτίστην, καὶ ποιητὴν τῶν αἰώνων καὶ Κύριον, παθῶν δαιμόνων τε καμὲ, τὸν τιμῶντα σε δεῖξον ἀνώτερον.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων σοὺς δούλους Δυὰς ἀγία, Μυροφόρε σὺν κλεινῷ Μυροβλύτῃ τῷ Σίμωνι, καὶ ῥύσασθε Ποίμνην ὑμῶν, ἐκ παντοίων δεινῶν συμπτωμάτων.

Α΄χραντε ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρῥησίαν.

Αἰτησις, μεθ' ἣν τὸ Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Μυροφόρε Χριστοῦ, Μαρία κυριώνυμε, καὶ Σίμων σοφέ, Ὅσιων ἐγκαλλώπισμα, τῆς Μονῆς ἡμῶν οἱ προστατεύοντες θερμῶς, ἐκλυτρώσασθε αὐτὴν ἀπὸ παντοίων πειρασμῶν, παρῥησίαν ὡς ἔχοντες, σπεύσατε ἐν ἀνάγκαις, ῥύσασθε τῶν κινδύνων, τῶν συνεχόντων νῦν ἡμᾶς, σωτηρίαν βραβεύοντες.

Καὶ τὸ προκείμεν. Ἀγαλλιᾶσθε Δίκαιοι ἐν Κυρίῳ

Στίχ. Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον.

καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ διώδευεν ὁ Ἰησοῦς, κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος, τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ Δώδεκα σὺν αὐτῷ, καὶ Γυναῖκες τινές, αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν. Μαρία, ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἐπτὰ ἐξεληλύθει· καὶ Ἰωάννα, γυνὴ Χουζᾶ, ἐπιτρόπου Ἡρώδου, καὶ Σωσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ, ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

Δόξα. Ταῖς τῆς Μυροφόρου. *Καὶ νῦν.* Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ τροπάριον, ἦχος, πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἴτως Ἰσαπόστολον, καὶ Μυροφόρον Κυρίου, Μαθήτριαν πρώτην τε, χρυσὸν καὶ ἀδάμαντα, καὶ πᾶν τίμιον, κορυφὴν θείαν τε, αὐτουργὸν θαυμάτων, ἐλατῆρα τῶν δαιμόνων τε, Μαρία πάνσεμνε, ἀξιοπρεπῶς ὀνομάζομεν, πάντες ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου, τῇ σῇ ἀντιλήψει προστρέχοντες. Σὺν τῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι τῷ δομήτορι Μονῆς, ὑπὲρ ἡμῶν ἱκετεύσατε, εὐρεῖν θεῖον ἔλεος.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

95

Ψδη ζ'. Οί εκ τῆς Ἰουδαίας.

Διαπύρω τῷ ζήλω, πρὸς τὸν τάφον Κυρίου Μαρία ἔσπευσας, καὶ δάκρυα σὺν μύροις, προσέφερες βοῶσα, τῷ Σωτῆρι καὶ ψάλλουσα. Ὁ τῶν Παιτέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Αμνησίκακος ὤφθης, Χριστομίμητος ὄλος Σίμων τρισόλβιε, καὶ νοῦν τῆς προσπαθείας, καὶ ὑλώδους φροντίδος, θεοφόρε ἐμάκρυνας, καὶ πρὸ θανάτου σαρκός, τῷ πνεύματι ἀνέστης.

Ιλάσμον τῶν πταισμάτων, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν, ἡμῖν αἰτήσασθε, Δυὰς Μονῆς προστάται, Μαγδαληνὴ καὶ Σίμων, ἅμα Βασιλογόνω τε, ὅπως τιμῶμεν ὑμᾶς, ἐν ὕμνοις ἐπαξίως.

Θεοτοκίον.

Ο τῶν ὄλων Δεσπότης, ἐκ γαστρός σου προῆλθε Παρθένε ἄχραντε, Σταυρόν τε ὑπομείνας, ἐξάνεστη ἐν δόξῃ, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα, σώζει τοὺς πόθῳ αὐτόν, ὑμνοῦντας εἰς αἰῶνας.

Ψδη η'. Τὸν ἐν ὄρει ἅγιον.

Συνεκράθης τοῦ Κτίστου σου ἀγάπη, Μυροφόρε σεμνή, καὶ ἔδραμες σπουδαίως, αὐτοῦ ὀπίσω κράζουσα· Νυμφίε μου, μύρων ἡδυσμῆ σου, ἔλκει με πρὸς φίλτρον ἀγάπης σου τῆς θείας.

Μοναζόντων φωστήρ Σίμων ἐδείχθης, σωφροσύνη συζήσας καὶ ἀσκήσει, ψυχὴν καὶ νοῦν αὐγάζων τῶν ὀρώντων σε, καὶ ἀποδιώκων, σκότος ψυχοφθόρον, τῶν πίστει σε τιμώντων.

Εκ παντοίων δεινῶν ἐπερχομένων, τοῦ δολίου Δυὰς ἱερωτάτη, Ποίμνην ὑμῶν λυτρώσασθαι τὴν μέλπουσαν, Σίμων καὶ Μαρία, μνήμην ὑμῶν θείαν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Υπὲρ φύσιν τεκοῦσα Θεὸν Λόγον, Θεοτόκε διέμεινας Παρθένος, καὶ διασώζεις πάντας τοὺς γεραίροντας, σοῦ τὸν θεῖον τόκον, πάναγνε Μαρία, ἐκ συμφορῶν παντοίων.

Ψδη θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Αβοῦσα νάρδου μύρα Μαγδαληνὴ, τοῦ Κυρίου ἐπέστης τῷ μνήματι, ἰδοῦσα δέ, δύο ἐξαστράπτοντας ἐν λευκοῖς, Ἀγγέλους φθεγγομένους σοι, χαίρουσα ἐμήνυσας τοῖς αὐτοῦ, ἁγίοις Ἀποστόλοις, τὴν ἔγερσιν Κυρίου, ὃν ἐκδυσώπει ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Πρεσβείαις καὶ λιταῖς σου ταῖς πρὸς Θεόν, φωταγωγήσον Σίμων τρισόλβιε, σοὺς ὑμνητάς, τοὺς ἀνευφημοῦντας σε ἐκ ψυχῆς, καὶ τῶν πταισμάτων.

των αἰτησαι, λύσιν καὶ κινδύνων ἀπαλλαγὴν, καὶ πρέσβευε ἀπαύστως, τὴν φυτεῖαν σου ταύτην, συντηρηθῆναι αἰεὶ θάλλουσαν.

Ω ^τ θεία καὶ πανένδοξε ξυνωρίς, οἱ τῆς Πέτρας Μονῆς προστατεύοντες, Σίμων σοφέ, καὶ Μαρία θεία Μαγδαληνή, Χριστὸν ἐκδυσωπήσατε, δοῦναι ἡμῖν πᾶσιν ἀμαρτιῶν, συγχώρησιν τοῖς πόθῳ, ὑμῶν ἐπιτελοῦσι, τὸ ἱερόν σοφοὶ μνημόσυνον.

Θεοτοκίον.

Υ ^τ σώπῳ μετανοίας με Μαριάμ, ἀποκάθαρὸν πλήσασα χάριτος, τοῦ σου Υἱοῦ, πλήρωσον τὸ στόμα μου μελωδεῖν, τό: Ἰησοῦ γλυκύτατε· ἔδρασον δὲ τοῦτο ἐν τῷ μυχῷ, ἐμῆς καρδίας Κόρη, διὰ παντός βλυστάνειν, μὴ κατασχύνῃς μου τὴν αἴτησιν.

**Ἄξιον ἔστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ μεγαλυνάρια ταῦτα.*

Σ ἰμωνα τὸν μέγαν ἐν ἀσκηταῖς, καὶ τὴν Μυροφόρον, τὴν Δυάδα τὴν θαυμαστήν, ἡμῶν τοὺς ἐφόρους, καὶ ἀκλινεῖς προστάτας, ἐν ὕμνοις κατὰ χρέος, ἀνευφημήσωμεν.

Χ ρυσέεις θαυμάτων ἐν χρσσωτοῖς, περιβεβλημένη, ξυνωρίς ἡ σεμνοπρεπῆς, βρῦει τὰς ἰάσεις, ὡσπερ ἐξ ἄλλης κρήνης, σοροῦ χειρὸς καὶ τάφου, τοῖς προσιούσι πιστῶς.

Δ εὔτε οἱ ἐν νόσοις παντοδαπαῖς, προσδράμετε πόθῳ, Μυροφόρου θεία σορῷ, χειρὸς ἀψαμένης, ποδῶν τῶν τοῦ Σωτῆρος, ἰάσεων τὴν χάριν, ἀπαρῶμενοι.

Φ ρούρει τὴν σὴν Ποίμνην ἱερουργέ, Σίμων Μυροβλῦτα, τὴν τιμῶσαν σε εὐλαβῶς, ἦν πολλοῖς ἰδρῶσι, καμάτοις τε καὶ πόνοις, ἀνήγειρας εἰς εἰς δόξαν, Θεοῦ τρισόλθιε.

Ο ^τ ρθρου ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἰησοῦ, σὺν τῇ Θεοτόκῳ Μυροφόρῳ Μαγδαληνῇ, δάκρυα σὺν μύροις, κομίσασα προφρόνως, τοῦτον δὲ κατιδοῦσα, χαρᾶς ἐπλήσθης πολλῆς.

Χ αῖροις μοναζόντων ἡ καλλονή, ἡσυχίας λύχνος, τῶν ἐν Ἄθῳ μέγας φρουρὸς, χαίροις ὁ δομήτωρ, ἐπωνύμου Μονῆς σου, ἦν φρούρει σαῖς πρεσβείαις, Σίμων Πατῆρ ἡμῶν.

Ε ^τ ρρανε τὸν τάφον Μαγδαληνῆ, ἡ ἀγία χεὶρ σου, πανευώδη μύρα τερπνά, Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος, βανάτω σου τὴν χάριν, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τοὺς πόθῳ, ἀσταζομένους αὐτήν.

Χ αῖροις ὡ Μαρία Μαγδαληνή, Σίμων Μυροβλῦτα, οἱ προστάται ἡμῶν Μονῆς, φρουρήσατε ταύτη, ἐκ πάσης δεινῆς βλάβης, νόσων τε καὶ παντοίων ἀλλεπαλλήλων κακῶν.

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΙΜΩΝΟΣ

97

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Τὸ τρισάγιον κ.τ.λ. ὡς συνήθως.

Εἰς δὲ τὸν ἀσπασμὸν τὸ παρὸν τροπάριον, ἤχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Δεῦτε μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς, πάντες τὸν σεπτὸν χαρακτῆρα, τῆς Μυροφόρου πιστοί, σορὸν τε τὴν πάντιμον θείων λειψάνων αὐτῆς, εὐλαβῶς προσκυνήσωμεν, τὴν χάριν πλουσίως, πέμπουσιν τοῖς χρήζουσι, καὶ ἰαμάτων κρουνοῦς, ἅμα τῷ κλεινῷ Μυροβλύτῃ, Σίμωνι ἡμῶν τῷ προστάτῃ, δεήσιν ποιῶντες πρὸς τὸν Κύριον.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Εἰς παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου φύλαττε εὐλογημένη Θεοτόκε, ἵνα σὲ δοξάζωμεν τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε πάντων τῶν Ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς ὁ μόνος οἰκτίρμων.

Καὶ Ἀπόλυσις.